

Capitolul 1

23 IANUARIE 2002. ORA 4 A.M.

Nu mai e mult până la ivirea zorilor în Karachi. Ghemuită în brațele calde ale lui Danny, mă simt în siguranță. Îmi place această poziție, numită „spooning”¹ în limba engleză. Suntem ca două linguri într-un sertar, cu aceeași poziție, perfect lipiți unul de celălalt. Ador aceste momente plăcute dintre somn și realitate pentru că îmi dau o stare de bine. Indiferent de locul în care ne aflăm – Croația, Beirut, Bombay –, acesta e adăpostul meu.

Acesta e felul nostru de a face față provocărilor și de a înfrunta haosul lumii.

Pe măsură ce mă trezesc, încerc să găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie acest loc. E blestemul tuturor jurnaliștilor, bănuiesc, să scrie o poveste chiar atunci când o trăiesc. Nu sunt sigură că am să ajung să cunosc vreodată Karachi. Acest oraș nu mi-a plăcut de la bun început, cu atât mai mult cu cât unul dintre scopurile șederii noastre aici este să aflăm dacă își merită proasta reputație. Relativ stabil pe vremuri, chiar liniștit, Karachi a devenit în anii '80 un nod al rețelelor de trafic cu arme și droguri.

Acum, orașul este un puzzle complicat, decadent și bestial în același timp, o capitală cu metastaze generalizate de ură oarbă, război și violență.

¹ Lingura (n.tr.)

Oamenii din Pakistan se împart și ei în mai multe categorii. Cei născuți pe teritoriul Pakistanului îi urăsc pe emigranții musulmani care au început să vină din India după separarea celor două țări în 1947. Musulmanii suniți îi detestă pe șiiți. Începând din anul 1998, mai mult de șaptezeci de doctori au fost asasinați în Karachi; cei mai mulți dintre aceștia erau șiiți răpuși de fanatici suniți. Iar fundamentalistii susținători ai talibanilor, cei care au prins rădăcini adânci pe aceste meleaguri, detestă tot restul omenirii.

Sunt atât de mulți oameni în orașul acesta încât pare imposibil ca cineva să le poată ține evidența. Să fie zece milioane? Douăsprezece? Paisprezece? Cea mai mare parte a Pakistanului nu are ieșire la mare, fiind un teritoriu cuprins între India și Afganistan, învecinat în sud-vest cu Iranul, iar în partea de nord cu China.

Dar Karachi, oraș situat pe coasta răsăriteană a Mării Arabiei, este cel mai mare port al țării, și, în consecință, un adevărat magnet pentru valurile de nomazi din zonele rurale ale Pakistanului sau pentru cei care vin peste graniță din regiuni și mai sărace: sate din Afganistan, Bangladesh sau avanposturi rurale din India.

Ziua, săracii stau sub soarele arzător, într-o căldură insuportabilă, ca să vândă legume și ziare în intersecțiile aglomerate și pline de praf.

Noaptea, ei se fac nevăzuți prin labirintul străzilor, conferind orașului un aer fantomatic, de rău augur. Pentru noi, strălucirea acestui oraș din lumea a treia e aproape inexistentă, dar Karachi îi atrage pe toți acești săraci disperați, la fel cum o lampă atrage licuricii.

Foarte rar mă trezesc înaintea lui Danny. De când am rămas însărcinată dorm mai mult decât el. O rază blândă de lumină se strecoară prin fereastră, iar eu mă las din nou pradă toropelii plăcute. Gândurile mele abandonează treptat misterele orașului Karachi și alunec din nou în somn alături de soțul meu, în acest spațiu intim și plin de căldură care e numai al nostru.

Împreună, mai putem prelungi puțin această noapte.

ORA 7 A.M.

Danny închide ușa cu piciorul după ce intră în dormitor. Îmi aduce la pat cafea și biscuiți uscați – ca să nu spun vechi – pentru a-mi potoli starea de greață cu care încă mă lupt dimineața.

Uneori trebuie să fug repede la baie ca să vomit imediat ce mă trezesc. Numai la auzul acestui zgomot, Danny devine palid. Pare atât de nefericit când asistă la toate chinurile mele, încât eu încerc de fiecare dată să camuflez sunetul. Danny susține că sarcina mă face irascibilă. Acum câteva zile am găsit întâmplător un e-mail destul de sumar trimis de el prietenului său din copilărie, Danny Gil, în California:

Bună!... Burta Mariane crește pe zi ce trece. E ceva uimitor. Termenul e luna mai, iar „punctul zero“, Paris. Adesea se simte rău și are toane. Sarcina o face irascibilă. Acum i se face foame mai devreme decât înainte și își pierde des răbdarea – asta numai în cazul pakistanezilor –, ca să nu mai spun că e foarte pofticioasă, bineînțeles, când nu intervin alte simptome ale sarcinii...

După părerea mea, și Danny are toane. Câteodată este imprevizibil. Nu pot spune că e așa din cauza faptului că va deveni tată sau pentru că lumea s-a schimbat dintr-odată în cele patru luni care au urmat după atentatul de la World Trade Center, atentat care a scos la lumină o serie de certitudini.

Danny este șeful biroului din Asia de Sud al cotidianului *Wall Street Journal*. Terorismul islamic ar putea lovi oriunde în lume, dar inima acestuia (dacă se poate spune că are așa ceva) este aici, în această zonă, și e înfiorător să conștientizezi faptul că te afli atât de aproape de cei răspunzători de astfel de tragedii.

Danny și cu mine am fost mereu împreună în asemenea situații. Eu îl însoțesc la majoritatea interviurilor sale, iar el

asistă la interviurile mele, așa că trebuie să recunosc: el este un jurnalist mult mai experimentat și lucrează pentru una dintre cele mai puternice organizații de presă din lume, în timp ce eu muncesc pentru radioul și televiziunea publică din Franța, pentru un salariu care abia ar putea acoperi costul biletelor mele de metrou la Paris. Dar tocmai datorită diferențelor dintre noi – cele privitoare la naționalitate și cultură – suntem atât de potriviți. Știm întotdeauna care dintre noi trebuie să vorbească; asta vine de la sine.

Îl fac pe Danny să râdă ca să mai uite de lucrurile care-l frământă și tac atunci când vrea să se concentreze. Ne angajăm adesea în nesfârșite dezbateri filozofice – despre adevăr și curaj, despre combaterea ideilor preconcepute, despre cunoașterea și respectarea diferitelor culturi.

Și totuși, a încerca să clarifici și să înțelegi natura activităților teroriste înseamnă să te arunci de bunăvoie într-un abis întunecat.

Ziua se anunță caniculară. Ca să mă simt mai bine, Danny îmi amintește că astăzi e ultima zi a misiunii sale în Pakistan. Mâine vom lua o cameră la un hotel de cinci stele din Dubai și vom face plajă în Golful Arabiei. Asta e o rută ocolitoare pe drumul nostru de întoarcere la Bombay, orașul în care locuim, pentru că Pakistanul și India sunt acum la cuțite și nu mai există nicio legătură directă între cele două țări.

Din cauza disputei în privința apartenenței Cașmirului – teritoriul himalayan revendicat de ambele țări –, cele două națiuni și-au extins conflictul istoric până la punctul în care să solicite ajutor din partea altor state pentru a-și ataca vecinul rival.

Atât Pakistanul, cât și India au folosit Cașmirul ca scuză pentru a justifica recente dotări ale ambelor armate cu armament sofisticat; cele două state dețin arme de distrugere în masă și adoptă poziții ofensive, ca și cum ar intenționa să folosească aceste arme.

Mă gândesc la polițiștii din Karachi patrulând pe străzi în niște uniforme jalnice, singurele lor arme fiind bastoanele de cauciuc.

Tensiunea se simte în aer. O distingem în vocile prietenilor noștri pakistanezi.

Pe 24 decembrie, în 2001 – singura ocazie, foarte rară de altfel, când Crăciunul a coincis cu Hanukkah și Eid-ul-Fitr, sfârșitul Ramadanului – Danny a primit un bilet de la un prieten serviabil din Peshawar, un oraș relativ instabil de la granița Pakistanului cu Afganistanul:

Happy Eid și „Criciun“ Fericit vă doresc. Așteptăm vești despre soția ta. Poate că sunt armatele indiene gata să lupte cu noi, dar ei nu știu că musulmanii își vor da viața pentru Islam. În caz de război, India va fi împărțită în mai multe bucăți, iar musulmanii își vor lua partea.

Ruga mea este aceasta: Oh, Allah, salvează-mi țara de dușmani.

Afacerile din Pakistan, în special cele din Peshawar, nu merg prea bine...

Și, în final, eu spun doar: Slăvit fie Allah și să ne țină sănătoși pe toți, atât pe noi, cât și pe cei din familia ta.

Cu cele mai bune urări
Wasim

Wasim este directorul unei fabrici de tăiței. Danny l-a cunoscut cu doi ani în urmă, la aeroportul din Teheran. Un musulman foarte conservator, în general Wasim nu are încredere în occidentali, dar noi l-am vizitat anul trecut prin decembrie, iar el ne-a tratat ca pe niște oaspeți speciali, ne-a răsfățat cu tot felul de bunătăți tradiționale – carne la grătar și produse de patiserie – și ne-a invitat în timpul Ramadanului să vizităm piețele din împrejurimi.

Pe când făceam cumpărături într-un magazin, el a ales la întâmplare o pereche de pantofi cu toc înalt – stilul de pantofi pe care o modestă soție de musulman nu i-ar fi încălțat

niciodată – și a insistat să-i cumpere pentru mine. În altă seară am avut onoarea să fim invitați la cină în casa lui, o vilă cu două nivele dintr-o zonă foarte aglomerată a orașului. După ce am ajuns, Danny s-a făcut imediat nevăzut, acaparât de un grup de bărbați, în timp ce șapte femei s-au năpustit asupra mea, luându-mă în primire. După ce s-au așezat cu picioarele încrucișate direct pe covor și și-au îndepărtat vălurile, au început să mă studieze cu o intensă și nedisimulată curiozitate, încurajându-mă să mănânc trei porții de orez cu chiftele.

Danny i-a scris apoi lui Wasim:

Îți urez un Crăciun fericit, Hanukkah și Eid. Eu și Mariane ieșim în oraș pentru cina de Crăciun împreună cu colega mea și furnizorii noștri locali de covoare de Cașmir. Așa că vom fi însoțiți de trei musulmani, doi evrei și un budist, ceea ce pare începutul unui banc spus în avion, dar poate fi o bună modalitate de a încuraja pacea lumii – sau cel puțin pacea în Cașmir.

Danny

Locuim împreună cu buna prietenă și colegă a lui Danny de la *Wall Street Journal*, Asra Q. Nomani, o femeie originală și nonconformistă. De religie musulmană, născută în India, Asra a crescut în Virginia de Vest, iar acum se află la Karachi ca să adune mai multe informații pentru o carte pe care o scrie, o carte despre Tantra.

Tantra e asociată în general cu practicile sexuale prezentate de Kama Sutra; Asra insistă însă că ea este interesată de spiritualitatea tantrică.

Scundă și feminină, dar athletică, Asra are o înfățișare remarcabilă, o frumusețe deosebită, impunătoare: părul ei negru, lung până la umeri, strălucește datorită uleiului pe care indienii îl folosesc zilnic pentru a-și masa pielea capului, iar fața ei e dominată de niște pomeți lași și proeminenți. Ochiul îi sunt atât de mari și negri, încât, dacă ar sta nemișcată, ar părea străvechea statuie a zeiței cunoașterii, Saraswati, emblematică pentru

învățăturile vedice – cea care îi înzestreaază pe oameni cu toate virtuțile, de la înțelepciune până la devotament.

Deși trăiește într-o astfel de lume, ea este pe deplin avangardistă. De regulă, femeile necăsătorite nu locuiesc singure în Karachi, dar asta nu a oprit-o pe Asra să închirieze o casă enormă într-un cartier – care se numește în mod straniu „Faza Defensivă numărul 5”. Și nu numai atât, ea s-a îndrăgostit recent de unul dintre fiii elitei pakistaneze, un individ mai tânăr cu nouă ani decât ea. Acesta este un bărbat atrăgător, pe care l-am considerat încă de la prima vedere destul de imatur.

În semn de bun venit și ca să ne impresioneze, Asra a plantat flori la intrarea în casă, care se află într-o zonă rezidențială – una dintre cele mai luxoase din Karachi. Aici, casele sunt păzite de o mână de bărbați slăbănogi care stau cu rândul într-o gheretă al cărei scop principal este să-i protejeze de căldura necruțătoare. Vecinii noștri dețin posturi bune în armată și la guvern sau poate că fac parte din crima organizată. Se presupune că temutul gangster Dawood Ibrahim în persoană – un cunoscut barbar sângeros – are o proprietate chiar în această zonă. Danny a cochetat un timp cu ideea de a-i face profilul într-un articol de ziar.

În casă, Asra ne-a pregătit un dormitor matrimonial pe cinste, ca pentru luna de miere, decorat cu flori și lumânări cu aromă de pin, o sticlă cu ulei de masaj și una cu spumă de baie.

În stânga patului nostru este o fereastră mică acoperită cu plasă de sârmă, cu vedere spre curtea interioară, în care locul de onoare este ocupat de un soi de șopron cu o singură cameră, alături de o frânghie de rufe pe care sunt agățate mai multe haine de copil.

Șopronul aparține servitorilor, Shabir și Nasrin, cei care locuiesc efectiv pe această proprietate de multă vreme, pentru că Asra i-a angajat pe amândoi când a închiriat casa.

Am vizitat camera lor. Ei nu au absolut nimic. Dorm pe podea, iar fetița lor, Kashva, o adevărată păpușă cu părul scurt, doarme între părinții ei.

Nasrin e însărcinată. Nici nu îndrăznesc să spun „la fel ca mine“, având în vedere cât de diferite vor fi destinele copiilor noștri.

Danny trage perdeaua ca să acopere parcă această imagine dezolantă – gestul lui este o metaforă perfectă pentru modul în care majoritatea oamenilor privesc sărăcia.

Camera noastră matrimonială arată deja ca măturată de o tornadă. Așa procedează Danny de obicei. Își deschide valizele și începe să-și împrăștie lucrurile peste tot. Șosete. Benzile desenate franțuzești pe care Danny le folosește ca să învețe limba mea maternă (lucru care îi face, de altfel, o deosebită plăcere). Ustensile de bărbierit. Mandolina Flatiron, lucrată manual în Bozeman, Montana, mult mai ușoară decât vioara lui. La etaj, aparatura strict necesară afacerilor sale a umplut deja biroul Asrei – un laptop, un Palm Pilot cu tastatură specială, pe care Danny îl folosește în special când călătorește, o serie de dispozitive pentru înregistrare, o cameră foto digitală, teacuri de chitanțe și agende marca Super Conquérant, pe care el le cumpără cu zecile de la papetăriile din Paris.

Danny iese din baie în șort, cu telefonul în mână. El este unul dintre acei puțini bărbați ai căror ochi – acei ochi frumoși verzi-căprui – îi trădează întotdeauna; nu poate ascunde nimic, mai ales atunci când este vesel. Zâmbesc, pentru că îl găsesc încântător și pentru că iubirea mea pentru el este totală. Fără să lase telefonul din mână se strecoară lângă mine, sub cearșaf și mă îmbrățișează grijuliu, punându-și capul pe burta mea proeminentă, unde începe o conversație intimă cu bebelușul nostru într-o limbă cunoscută numai de ei doi. Tot ce pot înțelege din această conversație sunt numeroasele promisiuni ale lui Danny pentru momentul nașterii copilului.

Îmi plimb degetele prin părul lui șaten și des. Danny merge la cel mai surprinzător stilist. E chiar amuzant, dacă stau să mă gândesc bine. Cu cât e mai pitorească o frizerie, cu atât mai fericit este Danny să-i calce pragul.

De cele mai multe ori, frizerii nu vorbesc limba engleză, dar în acest fel clienții pot fi siguri că vor obține cele mai bune rezultate. Acesta e modul în care înfruntă Danny realitățile vieții: cu multă încredere.

Atunci când s-a mutat la Bombay, în octombrie 2000, primul lucru pe care l-a făcut a fost să meargă la frizeria de pe străduța noastră.

Frizerul tunde probabil pentru prima dată în viață un bărbat alb. Avea un scaun de frizerie foarte vechi, de dimensiuni impresionante, cu spătar alb, din piele – foarte murdar de altfel – cu mânere roșii.

Eu m-am așezat pe o bancă, chiar în spatele lui Danny, urmărind desfășurarea evenimentelor în oglindă. Era o tăcere deplină, cu excepția bâzâitului muștelor și zgomotului pe care-l făcea foarfecele.

Dintr-odată am realizat că femeile nu aveau ce căuta într-un asemenea loc. „Ei bine, diferențele culturale erau de vină – m-am gândit eu și mi-am spus: Nu mă mișc de aici.“ Frizerul s-a apucat să maseze atât de viguros scalpul lui Danny, iar drept urmare capul lui începu să se miște foarte iute înainte și înapoi. Danny părea copleșit de jenă și se străduia din greu să-mi evite privirea în oglindă.

Am izbucnit într-un râs nervos. Am râs atât de tare încât mi-au dat lacrimile. Și am început să plâng de-a binelea când am realizat că urma să locuim chiar acolo, pe strada aceea plină de șobolani – un loc în care femeile nu erau bine-venite și în care toți oamenii păreau extrem de duri, reci și ostili. Un loc în care aveam să fiu o străină. O intrusă.

Danny încă vorbește cu „Embryo“ – așa îi spunem acum – și cred că tocmai îi mărturisește că va fi băiat. Noi am aflat acest lucru înainte cu o zi de a ajunge în Karachi, la o clinică sofisticată din Islamabad, capitala Pakistanului, unde medicii – în afară de faptul că fac ecografiile prenatale – pretind că ar putea influența prin anumite proceduri sexul copilului.

– BĂIAT! E BĂIAT! IU HU HU! Rock' n Roll! E grozav, omule! Suntem tari de tot, amice! Suntem dați naibii!!!

Danny i-a trimis apoi un e-mail lui Danny Gill.

Nu vreau să mă înțelegi greșit, aș fi fost fericit și dacă aflu că voi avea o fată. Dar ESTE BĂIAT! Iu-huuuu! Iu-hu-huuuu! BĂIETII SUNT ȘEFII!!!

De fapt mă simt destul de ciudat știind că port în pânțece un sex masculin. Când îi spun lui Danny toate astea, ochii lui se aprind, ca de fiecare dată când vrea să spună o glumă.

– Știi și tu, iubito, spune el, așa începe totul...

În dimineața asta, Danny e mult mai profund.

– Este absolut incredibil cât de mult poți iubi o ființă pe care încă nu ai cunoscut-o, se miră el.

Spune apoi că ar vrea să studieze întreaga *Encyclopaedia Britannica* pentru a fi în stare să răspundă tuturor acelor întrebări pe care le pun mereu copiii, ca de exemplu cum poți ține cerul în loc ca să nu cadă?

Danny se ridică din pat și începe să se îmbrace. Ochelarii îi dau un aer foarte sobru, iar atunci când lucrează la vreun articol se îmbracă întotdeauna simplu și elegant. S-ar putea spune chiar că are o slăbiciune pentru cravatele viu colorate, dar nu arată deloc ca un aventurier bățaios – nu e unul dintre acei jurnaliști fanfaroni gata de acțiune în jachetele lor stil safari.

Sunt răcită. Aici sunt aproape 45 de grade, dar eu sunt răcită și am o cumplită durere de cap. În seara asta avem mai mulți invitați la cină, iar eu nu mă simt în stare să fac nimic. O să-mi consum toată energia pregătindu-mă pentru un interviu pe care trebuie să-l înregistrez pentru radioul din Franța. Cel pe care-l voi intervieva este directorul unei organizații care sprijină femeile în lupta împotriva violenței domestice.

Ca și în India, unde această problemă îngrozitoare a început să primească din ce în ce mai multă atenție, abuzurile domestice sunt frecvente, un număr șocant de soții fiind bătute de soții lor, sau mai rău – atacate cu acid și chiar arse de viu.

Programul lui Danny pentru ziua de astăzi e și mai sollicitant decât al meu, cu întâlniri la ore fixe – ca avioanele care-și așteaptă rândul să aterizeze pe un aeroport aglomerat. Întotdeauna e la fel în ultima zi a deplasării; sunt și mai multe interviuri, dar și mai multe piste de urmat.

Danny trebuie să întâlnească astăzi un expert în criminalistică cibernetică, o persoană de la consulatul Statelor Unite și un reprezentant al Agenției Federale de Investigații din Pakistan (FIA).

El mai are programată o întâlnire și cu directorul Autorității Aeronautice Civile ca să discute despre supravegherea granițelor, având în vedere că Pakistanul încearcă să-i împiedice pe teroriști să transforme orașul Karachi în adăpostul lor sigur.

Însă, pentru Danny, o problemă de importanță majoră este ancheta pe care a efectuat-o despre legăturile dintre Richard C. Reid, jalmnicul și respingătorul terorist cu bomba „în pantofi”, și un cleric musulman din Karachi.

După 22 decembrie, data la care atentatul lui Reid – cel care încercase să deturneze un avion pe ruta Paris–Miami – fusese dejucat, s-au descoperit mai multe informații, dintre care una era deosebită – Reid acționa la comanda unei persoane care făcea parte din rețeaua Al Qaeda din Pakistan – și cel mai probabil din Karachi. Inițial, Reid trebuia să deturneze acel avion pe 21 decembrie, dar a fost chestionat atât de mult timp la aeroportul din Paris, încât avionul a plecat fără el. El trimisese apoi un e-mail cuiva din Pakistan și întrebase: „Am pierdut avionul. Ce trebuie să fac?”

Anonimul îi trimisese răspuns: „Încearcă să iei altul cât mai curând posibil”.

Cine era acea persoană din Pakistan? *The Boston Globe* a relatat că Reid îi făcuse o vizită șecului Mubarak Ali Shah Gilani – un respectat lider spiritual – pentru că fusese văzut intrând în locuința acestuia din Karachi.

Să fi fost Gilani mai mult decât un consilier spiritual pentru Reid? El să fi fost cel care îi comandase lui Reid deturnarea avionului pe ruta Paris–Miami?